

יפית

הספד לאבא צחי ז"ל

אומרים ש"אַחֲרֵי מוֹת, קְדוֹשִׁים אָמֹר". כל הנוכחים כאן יודעים, לאמור, שהיום אני קוברת את האבא היחיד שהיה לי, אבל לא כולם יודעים מי האבא היחיד שהיה לי באמת.

מוזר להגיד את זה בלוויה, אבל תתרווחו, כי אני עומדת לספר לכם (בקצרה, בכל זאת יש מלחמה) איזה איש צחי היה. בכלל זה אספר מה גודל מתנתו, מה גודל שעתו ומה גודל צרתו.

אבא היה מסתערב, וביותר ממובן אחד. הוא ידע להתחבא מאחורי דמות שרקם לעצמו וידע להסתער על יעדים. כך הקים את המשפחה שלנו, עם כפיה לראשו, לבוש במדי האויב שאומן לרדוף, באוטובוס של אגד בדרך לקפלן 32 בחולון. כך, בדרכו להוריו הוא פגש את אמא היקרה, שתבדל לחיים הרבה יותר ארוכים משלו, וכך בדרך להוריו הם הפכו להורינו.

היה לי אבא שלמרות כל מה שאפשר לומר עליו, ועל אף כל התלונות שאפשר להלין, הוא עשה ככל יכולתו בכלים שעמדו לרשותו. האם תמיד עשה טוב? ברור שלא. מי כן? לזכותו יאמר שהוא קבע ועמד מאחורי תפיסת עולם מדויקת: "מי שלא עושה לא טועה". ואבא עשה הרבה...

בשעה שנכדיו מכירים גיבויים רק בענן, אבא שלי היה הגיבוי שלי מגיל קטן. גיבוי מוחלט. הוא ידע שאטעה אם אעשה ומאחר שגייס אותי כבר בגיל 12 לאימות חתימות בחשבון חברת 'תיעוד', ובגלל שפעמים רבות ישבתי במקומו בישיבות שהחליט לא להגיע אליהן, ומאחר שעשיתי ועשיתי ועשיתי, גם טעיתי וטעיתי וטעיתי. ואם מישהי חושבת או מישהו מניח שהוא הביט בי בחימה שפוכה בשל כך. ממש לא. לא אבא שלי.

היה לי אבא עוקצני כמו דרדר, פרובוקטיבי ופרפר, ומאתגר כמו שום דבר שהכרתי. אבל אבא מגבה. בגיל 4 זרק אותי למים בבריכת גורדון עם תקווה קטנה בלב – שאצוף. וצפתי. הוא לא ציפה שאשחה. הוא ציפה שאחיה... חייתי.

החל מכוויות מכוונות באצבע וכלה בסיגריה שתחב אל פי בגיל מוקדם מדי, היה לי אבא שהזהיר אותי מפני החיים באופן פעיל וגרם – לא רק לי – לכל מי שבא איתו במגע – להפעיל את הראש, בשום אופן לא להישאר אדיש, לחשוב, להגיב, להרגיש. לפעמים זה היה מעצב, לעיתים נדירות מגניב.

לאבא ולי (וגם ליניב ולירין) היה משפט קבוע, כמעט סיסמה בתחילת כל שיחה. "חסר לך מלח במרק?" כרוצה לומר "את מתקשרת כי את צריכה משהו או שאת סתם דורשת בשלומי?". אני שמחה לומר שבפעמים בהם היה חסר לי מלח במרק היו לו מחסנים שלא מביישים את 'מלח הארץ'. הפסקתי לספור כמה פעמים 'תיקן אותי' כשהתקלקלתי. כשטעיתי בחשבונית והוא דיבר עם בית הדפוס, כשהשתעלתי ללא הפסקה והוא לקח אותי למומחה. ככה זה. איך אומרת חברת הביטוח? טוב שיש מגדל מאחוריך? אז טוב שאבא היה מאחוריי. הלואי, הלואי שאהיה גב כזה לילדיי.

אבא, או צחי כפי שנקרא בפי כל (טוב, סבתא. איציק!) לא צחק כשהכין אותי לחיים. ביטוח לאומי, מס הכנסה, בנקים, דואר – אבא שלח אותי עם טפיחה קטנה על הטוסיק לכל המשימות הבירוקרטיות האלה בגיל של קייטנות, הקפיד שאדע מה המטרה ואם פישלתי לא צעק, הסביר.

זה היה אבא לוחם, מטכ"ליסט לחמש דקות וצנחן שלימד אותי גלגול צנחנים במקרה שהמטוס שלי ייפול. בסוף הטקס פה, אדגים לכם. אבא לימד אותנו לחפש דברים במטרה למצוא אותם, לא במטרה לקטר על כך שאבדו.

יצחק עקנין, המרוקאי הגאה, צחק (אם כי לא ממש) כשחשב להחליף את שם משפחתו מ'עקנין' ל'עקניסקי' כדי שיהיה לו יותר קל עם הזהות הישראלית המתנשאת והממדרת של שנות החמישים. והשישים והשבעים... העקנין הציניקן הזה היה אדם מאוד כריזמטי שידע קצת על הרבה בכל תחום, וידע לתת 'נאום ויקיפדי' כל כך מרשים גם אם לא מדויק. אבא היה גבר כמו שגברים אוהבים לחוש את עצמם – חזקים, צודקים, גבוהים, חתיכים.

אבא אהב לשתות, ולא רק מים, הוא אהב את הים ואת השמים, ואהב אותנו בדרכו שלו. הוא לא האמין במיחזור, לא התרשם מחורים באוזון, אמר שהקדמה תשיג את הכל וגם אם טעה בגישתו היה נאמן מאוד לאמת שלו.

אמת - תפיסת עולמו לא תמיד תאמה את שלנו ובכל זאת הצליח להוריש לנו את החלקים היותר טובים שבו. אם להעיד על עצמי - גם אני מרוקאית כמוהו, גם אני גאה, גם לי יש פתיל קצר, גם אני עצמאית כמותו, גם אני מצליחה לפעמים, בקטנה, לפתור בעיות גדולות, לצלוח משימות בירוקרטיית מכבידות, וגם אותי לא מפחיד (כמעט כלום). אבא כינה אותי בת ועטרה, כלומר עטרת ראשו, והיום אני קוברת אותו – אבל לא קוברת את זיכרונות הילדות הטובים שנותרו לי ממנו.

אבא... אני מקווה שטוב לך במקום שאליו הלכת. בשמי ובשם אחותך בתשי, בשם בנותיה מיטל ונעמה, אפילו בשם אחיך יעקב שנפרד מהעולם בגיל צעיר מדי ובלכתו שבר לנו את הלב, בשם כולנו אני יכולה לומר שהמנוחה שנזקקת לה באמת לא היתה קיימת. היא היתה עמוקה משינה, חזקה ממוות. מקווה שעכשיו, כשהלכת, יותר שקט לך שם. רגוע לך, מקווה שאין לך דאגות, שאתה כבר לא צריך לברוח.

וודי אלן אמר שהוא לא מפחד למות, הוא פשוט לא רוצה להיות שם כשזה יקרה. לא מזמן, כשהתחלת להתעסק במוות אמרת לי דברים דומים - שאתה רוצה למות בלי ייסורים, שבשום אופן אתה לא רוצה לדעוך סנילי, שאם מצבך יתדרדר תפתור את הבעיה עם כדור מסוג אחר. לא צריך. כמאמר איציק אחר:

Life is pleasant. Death is peaceful. It's the transition that's troublesome.

(אייזק אסימוב, תעשו גוגל)

לאחרונה חזרת מאיטליה, טסת לקפריסין, חיית את החיים עד שבבת אחת נגמרו, בדיוק כפי שרצית. המוות אינו האובדן הגדול ביותר בחיים - האובדן הגדול ביותר הוא מה שמת בתוכך בעודך בחיים. עכשיו כשקצת מת לנו פה נותר רק לאחל לך שתנוח בשלום.

"בַּזְעַת אֶפֶיךָ תֹאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבְךָ אֶל הָאֲדָמָה, כִּי מִמֶּנָּה לִקְחָתָּ. כִּי עֹפֶר אֶתָּה וְאֶל עֹפֶר תָּשׁוּב."

היה לי אבא ולא עוד.

יניב

אבא יקר,

הנדון: הספד ליצחק עקנין, אבא שלי

האמת שהיית בן אדם מעצבן. לא מילים רגילות לפתוח בהן הספד. אבל ראשית, עומדת לי הגנת אמת דיברתי. שנית, זכרון שיש לי ממך זה שפעם הלכת לפסיכולוגית כדי לתת לה רקע באיזה עניין. כשחזרת סיפרת בגאווה כל מיני דברים מעצבנים שאמרת לה, והדגשת שהיא יצאה אחר כך למסדרון ואמרה או אפילו צעקה "צחי אתה בן אדם מעצבן". לא נראה שזה הפריע לך, ואפילו ההיפך - דומני שענדת את האבחנה הזאת בגאווה.

מיד אחרי שיפית צלצלה לספר לנו, עוד לפני שסיפרתי לאמא ולירין, ענבל אמרה לי "אני בטוחה שחשבת על הרגע הזה הרבה פעמים". זה נכון. המון פעמים. לא אמרתי לה, אבל היא מכירה אותי. לא ייחלתי לרגע הזה, אבל ידעתי שהוא יגיע (והרי גם אתה דיברת על היותך בן תמותה בחופשיות), ובאמת חשבתי על הרגע הזה הרבה. כשהייתי נער דמיינתי שאהיה איזה "דובר למתים" בלווייתך, כמו בספר של אורסון סקוט קארד. כל מיני דמיונות נעורים מתאימים פחות בגיל 43, ובכל זאת, אנסה לומר אמת, לפחות מזווית הראייה שלי.

את הקשר שלי איתך אפשר לחלק הרי לשתי תקופות. בערך חצי מחיי היית דמות חשובה בחיי, לטוב וגם לרע, אולי הדמות החשובה בחיי. חברים שלי לפעמים מפטירים "ליניב אין שום קטע עם צחי" בהפוך על הפוך, וזה כמובן נכון. אתה והקשר שלי איתך נטועים עמוק בנשמת, בילדותי ובמי שאני. בחצי השני, היינו רחוקים. באמצע, איזור גיל 20 שלי, עבדתי קשה על ההתרחקות הזאת, על יצירת חיץ בינינו, זה היה נחוץ לי. היית יותר מדי בשבילי. אבל גם בחצי השני, עדיין נותרת חלק חשוב ממני. לרע וגם לטוב, אין יניב בלי צחי. גם זו אמת.

היה הרבה טוב. למדתי ממך כל כך הרבה, דברים שאני לא יודע מי הייתי בלעדיהם. לא יודע מאיפה להתחיל למנות. אולי מהכתיבה, אני יושב כאן ומקליד, חושב, עורך, מתקן, וזה הלא זכרון ילדות מובהק שלי. אני יושב ומקליד, אתה מנחם. מכתב לספק, מכתב ללקוח, מכתב לשמאי, מכתב לפקיד שומה. משהו של המשפחה, משהו של תיעוד, אני יושב ואתה מנחם. ועם השנים אני כבר גם מקליד וגם עורך. מתקן. מתווכח. הרבה כתיבה עניינית, אדון גברת נכבדים, קיבלתי בפליאה טענותיכם בעניין הנזילה, אותן אני כמובן דוחה על הסף. אבל גם לא מעט כתיבה יוצרת, לא הקלדתי סיפוריך, אבל קראתי ובעיקר שמעתי אותם בשקיקה. ריבונות של עולם כמה סיפורים היו לך, אינסוף.

מה פתאום ילד בן 12 יושב ומקליד מכתבים עסקיים עבור אבא שלו? עם השומעים שפחות מכירים אז אחדד את הסצינה: אני יושב ומקליד באהליאב שש באיזה אמש אקראי בשעה שמונה וחצי בערב. עוד מעט נסיים, ואז נלך לשווארמה שמש, או שנסיים אחרי חצות, ואז נלך לשווארמה שמש. ככה מגדלים ילדים? לשבת להקליד לתוך הלילה? לא יודע, אבל עד היום זה נראה לי סביר לחלוטין. אין לי שום בעיה לבקר אותך ואת מעשיך, אבל הכוללנות הזו שבה היית, אני עובד הילד עובד איתי אני מנקה הילד מנקה איתי אני מבשל הילד מבשל איתי אני מטייל הילד מטייל איתי - היה בה משהו מיוחד שאני מעריך גם היום, בתור הבן שלך ולא פחות בתור אבא, גם אם יצא שאני לא מגדל כך את ילדי.

כתיבה, ומפאת קוצר היריעה נכליל ונדלג על כל הדברים שליד כתיבה, עברית בכלל, ושתהא רהוטה ומוטעמת אלא מה, סופרים ישראלים ואחרים, אפילו את מעט החיבה שיש לי לארון הספרים היהודי אני רושם במאזן הבוחן לזכותך. גם את הסקרנות קיבלתי ממך, ואיזו מתנה נפלאה זו, אפילו גדולה מהכתיבה והעברית ובאמת שזו תחרות קשה. סקרנות לטכנולוגיה ובכלל. א' ב' של חשיבה, פתרון בעיות, תחושת מסוגלות

אינטלקטואלית. אם הרשת קואקס לא עובדת, נחלק אותה לשניים, נשים טרמינטור בכל צד, ונראה איזה צד עובד, וכך נמשיך עד שנפתור. זה עבד בתיעוד ב-1993 ואבא, זה עדיין עובד גם בגוגל ב-2023.

את הכתיבה והסקרנות טבעת בי AS-IS, ממך ובדיוק כמוך. יש דברים שקיבלתי אחרת, לא מאה אחוז, או בעקיפין, או אפילו "תסתכל על צחי ואז תעשה בדיוק אבל בדיוק ההיפך". היה בך כושר שכנוע מהפנט ולא בדיוק ירשתי אותו. באמת שהמילים דלות מלתאר את העוצמה שבה ידעת לטעון, להקיף את השומע בקולך, במילותיך, בשפת הגוף שלך, בטיעונים, בדימויים, באנקדוטות, בנתונים, ומעל לכל דבר אחר בכוח הרצון שלך, שהיה לפעמים עז ביותר ולפעמים דווקא פחות, אבל ידעת לגייס את כל כולו ולמקד אותו כמו לייזר במה שרצית לומר ובמה שרצית לשכנע. זה היה נורא לעמוד מול זה, זה היה די נורא אפילו רק להקשיב מהצד. אני בוחר את המילה בקפדנות. נורא, כמו איום ונורא. אבל גם נורא כמו מעורר יראה. שלושתנו ירשנו ממך משהו מזה, אבל לא בדיוק כמוך, לא AS-IS. אצל כל אחד מאיתנו הפנוטיפ האוטורי יצא אחרת, לא כמו כוח הפלא של צחי.

השתמשת בכוח הפלא הזה לטוב ולרע, וזו הזדמנות לחדד משהו חשוב עליך. לטוב ולרע, אבל רק בכוונה טובה. אבא יקר שלי, עשית דברים קשים בחיך, פגעת ולפעמים פגעת מאוד באנשים שאתה אוהב ושאהבו אותך. אבל אני לא כועס עליך, ולא באיזה קטע בודהיסטי משלים עם הכל ושר קומבאיה, אני לא כועס כי באמת אבל באמת לא התכוונת. אף פעם. תמיד רצית לעשות טוב למען הסובבים אותך, אנשים קרובים וגם אנשים זרים שאני בכלל לא מכיר, תמיד ידעת שבאין אנשים היה אתה לאיש. עצוב ומתסכל שלא תמיד ידעת מה באמת טוב לצד השני, והאמת שהרבה פעמים לא היה לך מושג, אבל אני יכול לומר בהן צדק שהיית אדם טוב לב. איתי לפחות, כל טעויותיך היו בבחינת נזק אגבי שכמובן שלא רצית בו, ועל כולן אני מוחל.

הייתה לנו מערכת יחסים מורכבת וקשה, אבל אהבת אותי בטוטאליות אינסופית. אני זוכר כילד, וכנער, ובעצם בכל נקודה בחיי, שאמרת שאתה אוהב אותי במין תסכול, אמרת "אתה לא יודע אפילו כמה אני אוהב אותך", במין 'אין מה לעשות, יש דברים שילד לא יבין'. מה אני אגיד לך אבא, בעניין הזה צדקת. אני אוהב את ילדי אהבת נפש, ואני מוצא את עצמי אומר לשחר את אותן מילים, וגם הוא לא מבין. בהתכתבותנו האחרונה כתבת לי "אחד הדברים הטובים שלילדים יש ילדים, שהם מקבלים פרופורציה ומבינים את החיים." אני עוד ממתין בנושא לשחר ועמית ונראה מה יוליד יום, אבל לפחות בנוגע אלי אני מסכים איתך. מקבלים פרופורציה ומבינים.

אם כבר פרופורציות, זה כנראה לא היה אחד הצדדים החזקים שלך, ומה לעשות, יש דברים שירשתי והם לא הכי טובים. היית פגיע לחרדות, לא היית טוב במיוחד עם גבולות הורה-ילד, וגם חרדה יכולה לעבור בין דורות. אני חרד הילד חרד איתי. כך היה, וכל אחד מתמודד עם מטעניו כפי שהוא מתמודד. אני מצאתי את ענבל, שלעצבוני לנוכח הנסיבות לא כאן לידי, והיא עוזרת לי גם בזה. אבל נעזוב את החרדות והמעלות הרעות. הבטחתי אמת, אבל בכל זאת זה הספד כדאי להתמקד במעלות הטובות. כל הנוכחים כאן גם ככה מכירים אותך מספיק.

ועדיין, יש משהו שאני חייב לומר, וזו לא מעלה טובה אבל גם פחות קשורה אלי. לא סוד וכבר אמרתי שהקשר בינינו נחלק לשניים, החצי הראשון, הקרוב ואולי קרוב מדי, והחצי השני, המרוחק. אבל אתה חשבת, ולא משנה כמה אמרתי שלא כך, שהסיבה שהתרחקתי או לפחות סיבה עיקרית היא הפרידה שלך מאמא. ואומר זאת שוב, במעמד צד אחד. פרידתכם הפריעה לי פחות ממה שחשבת. במאזן הבוחן הדמיוני שתיארתי, אני לא סופר את הפרידה לחובתך. ככה זה, אנשים נפרדים. הייתה לי ביקורת על האין, לא על המה, אבל עם או בלי ביקורת בסופו של יום ענייניך עם אמא היו ענייניכם. לא התרחקתי ממך בגלל שנפרדתם, והמאזין הקשוב כבר שמע את כל הסיבות בעטיין התרחקנו במה שאמרתי עד עכשיו. מי שלא יכול לשמוע, לא שמע.

וזהו אבא, הייתה לנו התחלה, אמצע, וסוף, וזה הסוף. בערך חצי מחיי היו הסוף. התרחקתי ממך במודע, היה לי קשה מאוד להישאר קרוב אליך, והיו פעמים שניסיתי לחזור להתקרב, ואני יודע שגם אתה ניסית. זה לא צלח, ואני לא מאשים אף אחד משנינו. ככה אנחנו, ככה היינו. היית קורא לי לפעמים "אנזוק", במין געגוע לנסיעה לתערוכת סביט בגרמניה בה קנית לי חליפה (חליפה, בגרמנית, זה "אנזוק"). נחת של הורה זה רגש

מופלא, ואני באמת מצטער גם אם לא מתנצל שלא יכולת לרוות יותר נחת ממני, או שאולי רווית מרחוק, לא יודע.

גם בשנות הנתק וההתרחקות היו לנו הבלחות. פעם, כרעם ביום בהיר - במאמר מוסגר, אם יש כאן מישהו שאולי לא מכיר את אבא שלי, אחדד שכל חייו ואפילו מותו היו רעם ביום בהיר אחד ארוך - שלחת לי סיפור קצר פרי עטך. עמוד אחד, מורכב מארבעה סיפורונים באורך פסקה כל אחד. כולם נפתחו במכתב שאתה שולח אלי, ובכל אחד מהם סופרו ניסים ונפלאות אחרים. אתה גוסס, ירדת מנכסין והנושים יבואו אלי, אתה וזוגתך החדשה בהריון, אני לא הבן שלך, אתה יודע, סיפורת עלילתית בתבנית חוזרת. ענבל, שהיא הלא בן אדם שפוי לכל הדיעות, חשבה שזה קטסטרופלי, ומה אתה שולח לי כאלה דברים, ועוד איזה נושאים, גוסס, הריון, מה זה, איזה מין בן אדם אתה, מי שולח כזה דבר לבן שלו.

נו אבא, איזה מין אבא היית. תגיד לי אתה. ענבל לא הבינה בכלל את המחווה, ולא הבינה למה התיישבתי מייד וכתבתי לך עוד באותו הבוקר תשובה. עמוד אחד, ארבעה סיפורים קצרים, פסקה אחת. אני מנתק איתך את הקשר לאלתר, אני רוצה להקים איתך עסק ואתה המנכ"ל, הפכתי עשיר מופלג, והחביב עלי, "איך מזג האוויר אצלך". צירפתי את המשפט "תודה שלימדתני לכתוב". ככה זה, גם מתחת לכל הקושי היה קשר כלשהו. רצה הגורל וממש לפני חודש שוחחנו שיחה ארוכה בווטסאפ, הייתי מתחיל לפתח תיאוריות קונספירציה שידעת, שזו הייתה דרכך להיפרד, לא יודע מה, אבל אני יזמתי את השיחה, אז לא קונספירציה. רציתי לעזור לך באיזה עניין שידעתי שאתה מתקשה בו.

כתבת לי "תודה ענקית עבור השיחה ממך; נתת לי כח להמשיך". עניתי לך "אתה אבא שלי, אין לי אחר. קיבלתי ממך הרבה, אין על מה להודות". אמת דיברתי, שומעים יקרים, אבא יקר. ואז כתבת לי "אחד הדברים הטובים שלילדים יש ילדים, שהם מקבלים פרופורציה ומבינים את החיים."

כמעט סיימנו. פסקה אחרונה. תחזיקו מעמד. אבי לימד אותי שאמת יש לומר כל האמת, רק את האמת, ושום דבר מלבד האמת. לא אמרתי את כל האמת, בכל זאת, הקהל פה עומד בשמש. אבל לא סילקתי שום דבר במודע, לא ייפיתי, אין משהו שאני מסתיר - למעט אחד. המצב בארץ קשה מאוד, והעתיד לוט בערפל. דווקא עכשיו אבא שלי מת, ואולי יש משהו בדבריה של ירין, שנשבר ליבו בגלל מה שקרה עם עזה. אולי, אולי. תמיד ידעתי קצת, אבל אני מגלה עכשיו ביתר שאת, שאתה היית עבורי גם אבא, אבל גם ישראל. מי יותר צבר מצחי עקנין, המסתערב, האב, איש העסקים, המזרחי והמערבי. ודווקא על זה יש המון להגיד ואני לא אומר כלום, גם כי אני חס על הקהל היקר אבל גם כי אני באמת לא יודע מה לומר.

אגיד רק זאת - יעשה שלום עלינו, ובכל ארץ ישראל, ואמרו אמן.

נוח לך על משכבך בשלום אבא, תודה על כל שנתת לי.

נספח

ארבעה סיפורים קצרצרים. ואז עוד ארבעה.

יום שלישי, 27 ביוני 2017

שלום לך בני היקר,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

אני על ערש דווי.

ימיי ספורים. תוצאות הבדיקות האחרונות גרועות מאוד. עקב ההחמרה במחלה ולדעת הרופאים לא אספיק אפילו להיפרד ממך פנים אל פנים. המכתב הזה נועד להחליף את החיבוק וברכת הדרך שכל כך רציתי לתת לך בעודי בחי.

אני מבין שאתה בשוק. הסתרתי ממך את הסימנים מפני הבושה. קיוויתי להיחלץ איכשהו מן "המחלה" וכהרגלי לנפנף בניצחוני באירוע משפחתי - אך לא עוד. גופי כשל, נשימתי כבדה, בלא צינור החמצן והעירוי לווריד לא אהיה מסוגל לסיים אפילו שורות ספורות אלה. כידוע שכיב מרע אינו צריך לומר לעדים "אתם עדיין", אלא כל השומע דבריו, הרי זה עד. אני אוהב אותך בני. אני מצטער שהכאבתי לך בחיי ושלא הייתי האב שלו אתה ראוי. בבקשה סלח לי. אנא, אפשר לי לנוח על משכבי בשלום.

בהכירי שאתה עסוק מאוד, אסיים וללא דרמה מיותרת: **היה שלום בני בכורי אהובי.**

שלום לך בני היקר,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

נישאתי מחדש ואנחנו בהריון.

כצפוי, הכלה המאושרת אוקראינית. היא עונה לשם המקסים "קסניה". היא צעירונת שטרם מלאו לה 25. אני גאה לכתוב שקסניה נושאת ברחמה את התאומים שלי.

האין אלו החדשות נפלאות? לך יהיה אח קטן לשחק עמו ואחיותיך תקבלנה אחות צעירה מצעיר נכדיי.

כידוע מהפסוק: וְהָיְתָה אֵךְ שְׂמִיךְ יֵשׁ לְךָ אֶחָד – תהיה שמח.

ברור לי שאינך מופתע כלל וכלל. תמיד ידעת שביום מן הימים אמצא כלה מאוקראינה וארחיב את סיכויי עקנין להתרבות.

בהכירי שאתה איש משפחה, אסיים ללא דרמה מיותרת, עזור לי בבקשה לבחור שם לאחיך הפעוט מן השמות: **"נילוס" או "בוקר"**. אחיותיך תבחרנה לאחותך הרכה מן השמות: **"מצדה" או "תקומה"**.

שלום לך בני היקר,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

ירדתי מנכסיי ואתה פושט רגל.

מדוע אם אני ירדתי מנכסי את פושט רגל? משום על פי החוק העות'מאני התקף למקרה של בנים הטורחים קשה לפרנסתם. החוב בשלמותו עובר מן האב לבן הבכור ומדלג על הבנות. אם תעשה גוגל תראה שאין מה לעשות.

על פי חישוביי כל הונך יספיק בדיוק לשלם את החוב הכבד שהורשתי לך. למען הדיוק וההגינות האקסל שלי מראה שאתה כבר במינוס של חצי לירה שטרלינג ולכן טכנית חובותיך עולים על נכסיך ואתה פושט רגל. כידוע מטרת פשיטת הרגל לאפשר לחייב "להתחיל מחדש".

בהכירי את חריצותך, אסיים בהגינות ואצרף **חצי לירה שטרלינג** לאיזון החשבון וגם כמובן, כרטיס ברכה תואם.

שלום לך יניב (בני) היקר,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

אני לא אביך

כל השנים שמרתי בסוד את הסיפור. הקפדתי שתרגיש כבני. בשר מבשרי ועצם מעצמותי.

לחסוך ממך את המבוכה אפנה אותך לאמך הורתך להסברים נוספים. החלטתי לשתף אותך במידע שעשויי להקל עליך את ההשתלבות בממלכה המאוחדת, לאור ההתפתחויות האחרונות וככל שאתה הופך להיות יותר בריטי ופחות מזרח תיכוני.

אני מניח שזאת הידיעה המאושרת בחייך ולו לא רק לאור משפטי הפתיחה הקודמים.

אני גם מניח שאתה סקרן לדעת מאוד לדעת מי הוא אביך? מה שמך האמיתי?

בהכירי במבוכתך, אסיים ללא דרמה וחידות מיותרות:

אביך: הוא OSC ושמו: Ender

יום ראשון, 2 ביולי 2017

שלום לך אבי מולידי,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

הריני מנתק הקשר בינינו לאלתר.

לא אלך סחור סחור ולא אכחד במשפטים האחרונים שאומר לך אי פעם. וודאי לא תתפלא שאני מהרהר בניתוק היחסים מזה שנים ארוכות. סוד גלוי הוא שבשני העשורים האחרונים הקשר בינינו חטוף ושטחי ומצריך מאמץ רב משנינו. אין ברצוני להרע לך, אך עייפתי מלנסות להיטיב ולהכיל. אם יש דבר שדחף אותי להחלטה זו הרי הוא שחר, בני בכורי שאותו אני אוהב אהבת נפש כפי שאני יודע שאתה אוהב אותי. לעולם לא ארצה לפגוע בו, ואם יבקש ממני לשתוק לנצח - אדום. את זאת אני מבקש ממך כעת. בתקווה שתקבל בהבנה ותמצא ברכה בכל אשר תעשה, **שלום ולא להתראות.**

שלום לך אבי מולידי,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

ברצוני להקים איתך עסק.

אינני יודע אם תופתע לשמוע שיש בי חלק שתמיד שאף לדמות לך ולרצות אותך. לספר סיפורים אודות הלבאיא בספארי ששרטה בכפה את מגף הצנחן שלך, להשתטות ולהתגרות משל הייתי בנו של אברם מוביל הצ'יקונפסחים או המשרבט האלמוני בתפריט האסייתי, להעז ולזוז עסקים מרובי עובדים והון, להיות לוחם ציוני נועז ולחוות לילה מפחיד ומבדח של "דם" בשדה אבטיחים מחד ו(להבדיל) לילה ארוך ומסוער של דם ברצועה מאידך. הגיעה העת. לא יהיה לנו קל, אבל אני סמוך ובטוח שנצליח מעל לכל חלום. אני יכול להעמיד רבע מליון דולר בתור seed וצוות מוכן לעבודה של חמישה חברים, כולם מהנדסים מעולים. מצורפות זוג מצגות ובהן תוכניות עסקיות לבחירתך. **אנא היה המנכ"ל שלנו.**

שלום לך אבי מולידי,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

הפכתי עשיר מופלג.

לפני כמה שנים פנה אלי בהתרגשות לבטיד, החבר המקוון מאיי התעלה, והצית את דמיוני כשסיפר לי על מטבע הביטקוין שיכבוש את העולם. סופ"ש אחד ב-2011 נכנסתי לבסיס הישן שלי יחד עם חבר מהצבא. בניגוד לכל נוהל חיברנו אינטרנט סלולרי לרשת המסווגת וכרינו כ-10,000 מטבעות באמצעות מחשבי העל של היחידה. אל תאמין לי - הבלוקצ'יין הריהו ספר פתוח - את הזינוק בגרף הסחר תראה בעצמך. חצינו את הארנק האלקטרוני לשני דיסקים, אך שלי התקלקל ב-2013 ולא הצלחנו לשחזרו. כשנה אחר כך התאבד החבר במפתיע ומינה דווקא אותי לנהל את צוואתו. זאת עשיתי בנאמנות. היום, שלוש שנים בדיוק למותו, קיבלתי מייל מושהה ובו המפתח השלם: החבר שמר בחשאי גם את חצי המפתח שלי. אני מצרף למכתב זה ערבות בנקאית ע"ס 15 מליון שקל. אנא אל תראה בכך התרסה: רצוני לגמול לך ולאמא על המתנה הנפלאה שהענקתם לי: **החיים עצמם.**

שלום לך אבי מולידי,

אכתוב מיד במשפט הפתיחה וללא שהות או הקדמות מיותרות:

איך מזג האוויר?

"שיחה על מזג האוויר היא מפלטם של חסרי הדמיון", כך מיוחס לאוסקר וויילד. אחרי ארבע שנים על האי המעונן הזה, אני חושב שמר וויילד טעה. ראשית, מזג האוויר כאן משתנה תדיר, ולכן הוא משול לתחביב קוביוסטוסי שאת תוצאות הימוריו - אפרוריות או שמשיות - חשים כולנו מדי יום עד לשד עצמותינו. שנית, מפני שאם מקשיבים בזהירות ומתנסחים היטב, ניתן לשמוע ולומר כל מסר אפילו בתוך השיחה השבלונית לכאורה על מזג האוויר. במזג אוויר, כמו גם בסיפורים קצרים, **אין דבר יצירתי מהתבנית הקבועה.**

ירין

היי אבא, פעם היה סרט שראיתי שגרם לי לחשוב עלייך, ואפילו דאגתי שנראה אותו יחד. סרט בשם Big Fish עם יואן מקגרגור. הסרט נפתח ככה:

”רוב האנשים, הם יספרו לך סיפור ממש כמו שהוא. זה לא יהיה מורכב, אבל זה גם לא יהיה מעניין.”

החיים שלך היו אוסף של סיפורים שמתחברים לסיפור אחד גדול, שאתה היית הגיבור שלו. חלקם שמחים, חלקם עצובים, ברובם הם היו הזויים. כל מי שהיה בקרבתך מספיק זמן הפך להיות ניצב באחד מהסיפורים. כשהייתי קטנה חשבתי שבחלק מהסיפורים אני הייתי הגיבורה, כמו למשל הפעם ההיא שהלכתי במים הרדודים בים וגררתי אחריי רשת דגים, ולהפתעתי גיליתי שתפסתי שני דגים מבלי לשים לב. אבל הסיפור האמיתי היה שאתה הלכת לדייגים על המזח ולקחת מהם את הדגים ושמת לי ברשת בלי לומר לי, וראית איך שמחתי כשמצאתי את הדגים. או הפעם ההיא שהיינו בפארק צ'ארלס קלור, והיה תור ארוך לאומגה, ואתה קראת ”פנו דרך לנסיכה של צ'ארלס קלור!” בתוספת חיצורר מאולתר. הגיבורה של הסיפור היא לא ”הנסיכה” במקרה הזה אלא איך אבא אחד רצה לעזור לילדה שלו להתגלש באומגה, ובתעוזה שלא לומר חוצפה פינה את כל הילדים מהדרך.

עוד משהו שהבנתי לגבי הסיפורים, זה שזה בכלל לא כל כך משנה מה היו העובדות האובייקטיביות בשטח בזמן התרחשות מסוימת, אלא איך מי שהיה שם תיאר את הסיפור אחר כך, לפעמים בהשמטת פרטים או בהוספת פרטים, הכל בשביל הסיפור. ובאמת מה זה משנה מה בדיוק קרה, האם אנחנו באמת יודעים מה בדיוק קורה איפשהו? הרי אפילו החושים שלנו עצמנו רק מספרים לנו איזשהו סיפור.

והסיפור שלך באמת היה מדהים. מנער שנכשל בלימודים ונשאר כיתה בתיכון, למצטיין ולמלך השכבה בשנה לאחר מכן שאירגן הופעה של אילנית הסלבית של התקופה לכל בית הספר, בוגר תואר שני, מנכ”ל של עסק ואבא לשלושה ילדים, בעל ממון ונכסים שמטייל בעולם ונהנה מהחיים.

ועכשיו פתאום נכתב עוד חלק בסיפור. ברשותך, אני אספר אותו עכשיו, וגם אם הוא לא לגמרי מדויק, אתה הרי יודע שזה לא כל כך משנה, עדיף שיסופר כמו שצריך.

עוד ציטוט מהסרט ביג פיש:

”חשבתי לגבי המוות והכל. לגבי לראות איך אתה הולך למות. כלומר, מצד אחד, אם כל מה שהיית חושב עליו זה מוות, זה די היה דופק אותך; אבל זה גם היה יכול לעזור לך, לא? כי היית יודע שכל דבר אחר תוכל לשרוד.”

אז הנה הסיפור כמו שאני רואה אותו. אתה הרגשת, או ידעת איכשהו, שנשארו לך עוד לא הרבה שנים. היית אומר לנו את זה ואפילו בדברים ובמובנים מסוימים נפרדת מאיתנו בדרכך. שמחת לראות את גיאול נולד ולמרות שביקשתי ממך להישאר עוד כדי לראות אותו גדל, ולפגוש גם את האח או האחות שלו, אתה ידעת שזה לא יקרה וכבר עכשיו היית פשוט מרוצה לראות אותי כאמא. אפילו כבר דאגת להעביר אליי את הקללה המשפחתית, ”הלוואי שהילדים שלך יהיו כמוך!”, וחיכת ”לשמיים” לסבתא שרה. המשכת לטייל, ללמוד דברים חדשים, לאכול טוב, לשחות. אתה גם הרגשת שהמדינה נמצאת מול איום גדול, חשבת איראן, אולי גם צדקת, נחכה ונראה. אני יודעת שלא היה לך נעים לראות את ההתרחשויות האחרונות, וכנראה שזה הדאיג אותך, אבל ידעת שהמשפחה שלך בטוחה וזה מה שהיה לך הכי חשוב. ואז, בחוש של אסקימוסי זקן, נסעת לך לקפריסין, שהוא מקום של נופש אבל נופש בשבילך זה כמו בית, הלכת לישון, ולא התעוררת. המוות הכי שלו ונכון שהייתי יכולה לאחל לך. פרשת בשיא, זקוף קומה. הסוף אולי הכי טוב שיכול להיות לסיפור. ועל כך אני שמחה, גם אם בדמעות.

תודה שהנחלת לי ביטחון עצמי, כושר ביטוי, תושייה, עצמאות. בבה”ד 1 אומרים שמי שמגיע לקורס קצינים רוצה להיות כמו המפקד שלו או להיות לא כמו המפקד שלו. אני חושבת ששימשת לי דוגמה אישית גם לזה וגם לזה.

אני שלמה עם מערכת היחסים שהייתה לנו. אני שלמה עם המוות שלך. אני אתגעגע אליך ומותר לי. אבל למרות שהתודעה שלך כבר מזמן התפוגגה, אתה לא באמת עוזב אותי. אתה נמצא בזכרונות ובמחשבות שלי ובתוך הלב שלי, ואני יכולה לדבר איתך מתי שאני רוצה. זה נכון שזה יהיה קצת כמו לדבר עם צ'אט ג'י פי טי, שמכיר חומר חדש רק עד תאריך מסוים, אבל כמו צ'אט ג'י פי טי גם אני יכולה להשלים מהדמיון שלי את מה שחסר, ולתאר לעצמי איך היית גאה בטקס קבלת הדוקטורט שלי, מה היית אומר ביום ההולדת 10 של ג'אוו או מה היית מציע לי להוסיף לתבשיל הבא שאני אכין. גם את המונולוג הזה, שעכשיו אני מקריאה, אני בעצם מנהלת עם עצמי, ומדמיינת איך אתה כביכול יושב שמה למעלה ליד אח שלך ואמא שלך, ומקשיב למה שאני אומרת בקשב רב, למרות שאני לא באמת מאמינה שזה עובד ככה. אבל מה אכפת לי, מעכשיו אני זאת שמספרת את הסיפורים.

שלום לך, אבא. אני אוהבת אותך.

261023 1305

נכתב במשמר השבעה בזמן מלחמת "חרבות ברזל", אליאב וג'אוו בלונדון.